

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LIII. — Wydana i rozesłana dnia 5. lipca 1912.

Treść: (M 126 i 127.) 126. Obwieszczenie, dotyczące uznania kolei lokalnej z Gruz (Gravosa) do Dubrownika (Ragusa), będącej przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 10. grudnia 1910 za kolejkę, tudzież zmiany tegoż dokumentu koncesyjnego oraz należących doń warunków koncesyjnych. — 127. Ustawa, dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1912.

126.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 24. czerwca 1912,

dotyczące uznania kolei lokalnej z Gruz (Gravosa) do Dubrownika (Ragusa), będącej przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 10. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 228, za kolejkę, tudzież zmiany tegoż dokumentu koncesyjnego oraz należących doń warunków koncesyjnych.

Na zasadzie Najwyższego upoważnienia uznaje się w porozumieniu z interesowanymi c. k., względnie c. i k. Ministerstwami kolej lokalną z Gruz do Dubrownika, będącą przedmiotem dokumentu koncesyjnego z dnia 10. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 228, za kolejkę i uchyla się postanowienia §§ 4.—6., 8., 9., ustęp 2. i 3., 10.—13. i 14., ustęp 2., tegoż dokumentu koncesyjnego i II. rozdziału (ruch) należących doń warunków koncesyjnych z dnia 10. grudnia 1910, a natomiast wydaje się następujące zarządzenia:

I.

Czas uwolnień, przewidzianych w artykule XXXII. ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, oznacza się na lat 25.

II.

O ile celem poprowadzenia koncesyonowanej kolei ma się użyć dróg publicznych, powinna koncesyonaryuszka postarać się o zezwolenie u osób, obowiązanych do utrzymywania tychże, a względnie u tych władz lub organów, które w myśl obowiązujących ustaw są powołane do zezwolenia na używanie drogi.

III.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z r. 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, a wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

IV.

Koncesyonaryuszka obowiązana jest przyznawać prawo wolnej jazdy na kolei podoficerom i ordynansom, będącym każdorazowo w służbie.

Blizsze warunki w tym względzie należy ułożyć w porozumieniu z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

V.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i słudzy, którzy korzystają z kolei wskutek polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei, albo w celu strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub z względów skarbowych i wykazują się urzędowymi certyfikatami, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacyi, muszą być przewożeni wraz z pakunkami podróżnymi bezpłatnie.

VI.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, oraz funkcyonaryuszy zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te jak również za inne świadczenia na cele zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka domagać się odpowiedniego wynagrodzenia, które będzie ustalone drogą układu.

Korespondencye, odnoszące się do zarządu kolejki, a wymieniane między dyrekcją lub zawiadownstwem przedsiębiorstwa kolejki i jej podwładnymi organami albo przez organa te między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy zakładu kolejowego.

VII.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w czasie właściwym wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

VIII.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat sześćdziesiąt (60), licząc od dnia 10 grudnia 1910; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu pod warunkami, przytoczonymi w § 15. dokumentu koncesyjnego z dnia 10. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 228.

IX.

Prawo przepadku na rzecz państwa, unormowane w § 8. ustawy o koncesyach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, nie ma zastosowania do koncesyonowanej kolei.

X.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie może koncesyonaryuszka powierzać osobom trzecim utrzymywanie ruchu na koncesyonowanej kolei.

XI.

Za nadzór nad przedsiębiorstwem kolejowym, ustanowiony w ostatnim ustępie § 14. dokumentu koncesyjnego z dnia 10. grudnia 1910, Dz. u. p. Nr. 228, winna spółka akcyjna płacić do skarbu państwa ze względu na czynności, połączone z tym nadzorem, roczny ryczałt, którego wysokość oznaczy c. k. Rząd uwzględniając rozmiary przedsiębiorstwa kolejowego.

Forster wtr.

127.

Ustawa z dnia 4. lipca 1912,

dotycząca dalszego poboru podatków i opłat, tudzież pokrywania wydatków państwowych w czasie od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1912.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam, co następuje:

§ 1.

Upoważnia się rząd do dalszego pobierania podatków bezpośrednich i opłat pośrednich w czasie od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1912 według istniejących przepisów.

§ 2.

Wydatki w czasie od dnia 1. lipca do dnia 31. grudnia 1912 należy pokrywać w miarę potrzeby na podstawie kredytów, których Rząd domagał się na rok 1912.

Upoważnia się Rząd do zezwolenia na dotychczasowe zwykłe świadczenia państwowe w razie naglej i nieodwłocznej potrzeby złagodzenia skutków klęsk elementarnych także wówczas, jeżeli odnośne świadczenia nie są przewidziane w preliminarzu państwowym.

§ 3.

Kredyty, wymienione poniżej, mogą być użyte jeszcze do dnia 31. grudnia 1912; o ile kredytów tych nie użyto do końca roku 1911, należy postąpić z nimi tak, jak gdyby były wyznaczone w preliniarzu na rok 1912.

A. W etacie Ministerstwa wyznań i oświaty.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909 pod tytułem 13., a przedłużone ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239 do 30. czerwca 1912, a mianowicie:

1. § 1. Uniwersytet w Wiedniu, budowy i kupno realności itd. 700.000 K.
2. § 4. Uniwersytet czeski w Pradze, budowy i kupno realności itd. 800.000 K.
3. § 19. Wszystkie akademie techniczne, potrzeby ryczałtowe 60.000 K.

B. W etacie Ministerstwa handlu.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, a przedłużone ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, do 30. czerwca 1912, a mianowicie:

1. Tytuł 3., § 6. Moścénice. Urządzenie wybrzeża operacyjnego 15.000 K.
2. Tytuł 3., § 6. Castelnuovo (Bocche di Cattaro). Urządzenie placu operacyjnego u podstawy grobli portowej 15.000 K.
3. Tytuł 3., § 6. Podgora. Budowa ochronnego urządzenia portowego 6.000 K.
4. Tytuł 3., § 6. Kozarica na wyspie Meleda. Budowa urządzenia portowego 15.000 K.
5. Tytuł 3., § 13. Kupno okrętu robotniczego dla montowania latarni morskich, zaopatrzenie w materiał i kontrola 10.000 K.

C. W etacie Ministerstwa kolei żelaznych.

Kredyty, wyznaczone ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, pod tytułem 12., §§ 1 i 5, a przedłużone ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, do 30. czerwca 1912, w kwocie . . . 18,300.000 K i 850.000 K.

D. W etacie Ministerstwa sprawiedliwości.

Kredyt, wyznaczony ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, pod tytułem 4.,

§ 7 na nowe budowle i kupno realności przez zarząd sprawiedliwości (Pobrzeże), a przedłużony ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, do 30. czerwca 1912, w kwocie . . . 975.885 K.

E. W etacie Ministerstwa robót publicznych.

Kredyt, wyznaczony ustawą z dnia 29. czerwca 1909, Dz. u. p. Nr. 96, na rok 1909, pod tytułem 3., § 3 na urządzenie pracowni rzecznej, a przedłużony ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, do 30. czerwca 1912, w kwocie 10.000 K.

F. Kredyty, co do których przyznano w ustawie z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, czas użycia do końca grudnia 1911.

Nadto mogą być użyte do dnia 31. grudnia 1912 następujące kredyty, dozwolone ustawą z dnia 6. czerwca 1901, Dz. u. p. Nr. 63, a przedłużone ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, do 30. czerwca 1912, w szczególności:

kredyt w kwocie 540.000 K, dozwolony na rok 1902 pod pozycją 10.;

kredyty w kwotach 2,000.000 K, 3,000.000 K i 2,000.000 K, dozwolone na rok 1903, 1904 i 1905 pod pozycją 7.;

kredyt w kwocie 2,800.000 K, dozwolony na rok 1905 pod pozycją 11.

Również można użyć do dnia 31. grudnia 1912, kredytu na budowę kolei w kwocie 658.000 K, dozwolonego ustawą z dnia 24. lipca 1905, Dz. u. p. Nr. 129, na rok 1906 pod pozycją 5., a przedłużonego ustawą z dnia 25. grudnia 1911, Dz. u. p. Nr. 239, do 30. czerwca 1912, tudzież kredytu w kwocie 2,529.000 K, dozwolonego tą pierwszą ustawą na rok 1908, pod pozycją 2, a przedłużonego wspomnianą na końcu ustawą.

Kredyty (kwoty), dozwolone ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, na rok 1910 w rozdziale 30., tytuł 9 i w rozdziale 10., tytuł 2, § 1, tudzież kredyty (kwoty), które mają być ustawowo oznaczone na rok 1911 w rozdziale 30., tytuł 10 i w rozdziale 10. tytuł 2, § 1, a których nie zużyto do końca roku 1911, można z pominięciem pierwotnego przeznaczenia przenieść na rok 1912 na odpowiednie tytuły rozdziału 30., względnie na rozdział 10. tytuł 1 i tam zarachować.

Taksamo można kredyty, przedłużone na rok 1912 przy punkcie B (Ministerstwo handlu) niniejszego artykułu, tudzież kredyty, zezwolone na rok 1910 ustawą z dnia 29. czerwca 1910, Dz. u. p. Nr. 122, w rozdziale 24., tytuł 3, § 6, o ile nie zużyto ich do końca roku 1911, z pominięciem pierwotnego przeznaczenia przenieść na rozdział 24., tytuł 3, § 6 i tamże zarachować.

§ 4.

Przeprowadzony w roku 1904 indywidualny rozkład kontyngentu alkoholu, który pozostał w swej ilości ogólnej bez zmiany, utrzymuje się na kampanię 1912/13 z następującymi zmianami:

1. Indywidualne kontyngenty gorzelni, które podczas kampanii 1911/12 były w ruchu jako gorzelnie przemysłowe, zmniejszy się na ogół o 25.000 hektolitrów w stosunku do tych ilości, o które poszczególne kontyngenty przekraczają 1680 hektolitrów.

2. Wszystkie inne kontyngenty indywidualne, wynoszące więcej jak 600 hektolitrów, zmniejszy się na ogół o 20.000 hektolitrów; z tej sumy potrąci się 14.000 hektolitrów w stosunku do tych ilości, o które poszczególne kontyngenty przekraczają 600 hektolitrów, zaś 6000 hektolitrów w stosunku do tych ilości, o które pozostałe na końcu reszty kontyngentów przekraczają liczbę hektarów przestrzeni gruntowej, uznanej za policzalną ostatni raz przed dniem 1. stycznia 1912, jeżeli zaś owa przestrzeń gruntowa jest mniejsza jak 600 hektarów, liczbę 600.

3. Kontyngenty gorzelni spółkowych, powstałych na zasadzie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 70, które wynoszą mniej jak 600 hektolitrów a zarazem mniej jak 1·5 hektolitra na jeden hektar powierzchni gruntowej, uznanej za policzalną ze względu na kampanię 1911/12, podwyższa się na 1·5 hektolitra na każdy hektar, jednakowoż najwyżej na

600 hektolitrów. Udziały członków, wynoszące więcej jak 30 hektarów powierzchni gruntowej, będą uwzględnione tylko w wysokości 30 hektarów.

Z pozostałego kontyngentu przydzieli się kontyngenty indywidualne gorzelniom rolniczym, które zostały puszczone w ruch w latach 1904 do 1911 włącznie, a mianowicie gorzelniom spółkowym według powyżej ustalonej (l. 3) normy, innym gorzelniom według postanowień, które się wyda w drodze rozporządzenia, jednak nie więcej jak po 300 hektolitrów.

W celu odpowiedniego obdzielenia gorzelni spółkowych (l. 3), które zostały puszczone w ruch w czasie od dnia 1. stycznia 1912 do dnia 1. grudnia 1912, zachowa się 8000 hektolitrów; przy wymierzaniu kontyngentu na podstawie powierzchni gruntowej, uznanej za policzalną, można jednak uwzględnić przeciętnie najwyżej 15 hektarów na jednego spółnika i każdej takiej gorzelni z osobna przydzielić najwyżej 600 hektolitrów.

Zarządzenie co do niezużytkowanych ilości kontyngentu alkoholu należy do Ministra skarbu z tem jednakowoż ograniczeniem, że w pierwszej linii winny być uwzględnione gorzelnie spółkowe.

Do wyrobu octu można używać wódki bez opłaty podatku także bez wliczania do kontyngentu, jeżeli takie samo zarządzenie zostanie wydane również w krajach świętej korony węgierskiej.

§ 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie w dniu 1. lipca 1912.

Wykonanie ustawy poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 4. lipca 1912.

Franciszek Józef wkr.

Stürgkh wkr.

Zaleski wkr.